

יחיאל חזק: פרידה, וזמן

לא תתעכב יותר ולא תשקה
לשמר את הפרדה שנדלקה
מעבר להרים כמשואה
בבשרת מרחקים שוממים
והדרך לרדת אבדה ואיננה
עכשו ותמיד כשתקיץ
מן היום החולף אל
צלול אזיקי השעון,
תעמד על הדרך אותה
מרכבה שקפצת ממנה
אתמול ותסע אל עולם
מלכותך והשקט נוסע
עמך.

באזיר הצלול מתחממת לה ארץ יפה
של פרחים ושדות ואשה,
כמו פרדה ארבה, ארבה,
לא תוכל לשמרה בכלוביך עכשו כשהאפק
קרוע

נטרף

מותנו באהבה

בלילה עוד יום כחלום השחירו שדות בעיני שמשותי
 הרוחות צחקו וקולן אל האש מתפוצץ
 ליל התן, ליל בוכים-על-ברכים,
 האבן בהר וכוּכב בנהר מספרים
 על אשה שצחוקה את השקט קרע.
 חללים, חללים מגגות הבתים למרצפת נפלו
 מגגות הבתים שאדמו אל היס אחרי השקיעה
 הדוהרת לחשך,
 עורבים אחריהם כבר דולקים בקריעה את סדין
 יצועה האדימה נחשת מפזרת עקבות,
 רסיסי אש ודם עד השרש.
 עמדו הגבהים צמרות נגועות באויר
 עוד תרעד צעקת האשה
 ורכנו אל שדיה קופאים
 בנגוהות ירכיה.

קראנו שדות לו קראנו לו עמק בלילה ביום כחלום
 את מותנו רעב באבני העופרת — — —